

## HỒI 360

## Nan Huỳnh Nan Đệ

K

hấu Trọng đã biết qua bản lĩnh Gia Tường đại sư, đâu dám để lão ra tay trước, bèn vung tay tiên thủ vi cường, xuất ra chiêu 'Kích Kỳ'.

Tĩnh Trung Nguyệt chớp ánh vàng, nhanh như lưu tinh nhằm hõ khẩu của Gia Tường chém tới. Chiêu tấn công này gã đã dùng toàn lực, người đao hợp nhất, khí thế bạt núi dời non, bất cứ ai cũng không dám ngạnh tiếp.

Người bình thường không cần đợi đến lúc tiếp chiêu, chỉ sát khí từ Tĩnh Trung Nguyệt tỏa ra là cũng đủ thọ thương, nhưng đáng tiếc đối thủ của Khấu Trọng lại là Gia Tường.

Mắt thấy đao thế như cuồng phong bạo vũ ào ào cuốn đến, toàn thân Gia Tường vẫn im phăng phắc, thậm chí cả y phục cũng không hề lay động. Đột nhiên thân hình gầy nhẳng của lão bay vọt lên nằm ngang ra, từ từ xoay chuyển trên một điểm tựa vô hình, tay phải trước ngực không ngừng co duỗi, thủ chương liên tục biến hóa, ngón cái hướng ra, bốn ngón còn lại gập vào. Khi cánh tay vươn đến cực tận, ngón cái liền búng mạnh trúng vào Tĩnh Trung Nguyệt đang lạng lẹ công tới.

Giọng ấm nhẹ của Đạo Tín chợt vang lên: "Nhất Chỉ Đầu Thiện, tiểu Khấu Trọng hãy cẩn thận!"

Từ Tử Lăng thầm lo lắng, đấu pháp chậm rãi của Gia Tường hoàn toàn tương phản với đao chiêu sấm sét của Khấu Trọng, song mỗi động tác tưởng như chậm chạp ấy lại vừa đúng khắc chế được cái nhanh của đối phương. Sự thông thả của Gia Tường như vậy chỉ là ảo giác, thực ra tốc độ ra chiêu không hề kém Khấu Trọng chút nào.

Phật môn Huyền công thật thâm sâu như biển, quả nhiên không thể coi thường!

Trong vòng chiến, Khấu Trọng lại càng kinh hãi hơn.

Chiêu "Kích Kỳ" của gã nhìn bên ngoài chỉ là một chiêu tiên thủ cường công, kinh lực tập trung cao độ vào thân đao, chiêu phát nhanh mạnh đến cực điểm. Thực ra bí quyết chân chính của "Kích Kỳ" là khả năng thiên biến vạn hóa, có thể chỉ trong một sát na đối phương phản ứng mà lập tức biến chiêu, dồn địch thủ vào tình thế không thể chống đỡ,

Thế nhưng chỉ bằng một thế thức đơn giản “Nhất Chỉ Đầu Thiện”, Gia Tường đã phong bế đao chiêu của gã đến mức vô pháp khả thi.

Tĩnh Trung Nguyệt gặp chỉ phong, liền khựng lại như chạm phải bức tường sắt. Khẩu Trọng “A!” lên một tiếng, lui về, một chiêu “Kích Kỳ” nhanh mạnh vô biên chợt biến thành yết ớt như ánh nắng hoàng hôn, chỉ có thể le lói vài tia rồi lịm tắt.

Đạo chân khí hùng hậu thấu đao nhập vào kinh mạch. Khẩu Trọng chưa đứng vững lại, Gia Tường đại sư đã thừa thế phản công, tay phải vạch một đường ngang ngực, tay trái kéo từ dưới lên trên thành một chữ thập vô hình trong không trung.

Từ Tử Lăng cấp tốc bắt pháp quyết Đại Kim Cương Luân Ấn, thi triển bộ pháp vọt lên vượt qua Khẩu Trọng, xoay người phát chiêu. Phật công cương mãnh vừa khéo đỡ được luồng áp lực kinh người của Gia Tường, ấn phong điểm đúng vào trung tâm chữ “Thập” lão vừa vẽ ra trước mặt.

Khí kinh giao kích không hề phát ra một tiếng động.

Gia Tường chợt sang sảng: “*Khô như cạn tỉnh, mãn tự uông dương, tam giới lục đạo, duy do tâm hiện*”<sup>1</sup>.

Từ Tử Lăng vẫn đứng yên, nhưng cổ tay chấn động đến tê rần. Nguyên lai khi ấn phong đánh vào trung tâm chữ “thập” gã mới nhận ra chỗ đó trống không, tựa như nhảy xuống một cái giếng cạn tro đáy, song vừa khi Gia Tường cất lên mấy câu thì giếng khô bỗng tràn trề chẳng khác biển lớn bao la, sóng gió cuộn cuộn đổ về phía gã.

Lâm nguy bất loạn, đối diện với tuyệt học Phật môn thâm ảo, Từ Tử Lăng không hề bối rối, lập tức thi triển Tá lực đại pháp hóa giải đến bốn thành lục đạo của Gia Tường, đồng thời cấp tốc hồi thân phát ra một quyền.

“Bùng!”

Gia Tường lui về phía sau nửa bước, Từ Tử Lăng phải lui liền ba bước.

Khẩu Trọng thâm tâm chỉ muốn xông lên trợ trận, nhưng chưa kịp động thân đã có cảm giác tam Tăng còn lại đang cùng chăm chú theo dõi, chỉ chờ một cử chỉ nhỏ nhất của gã là lập tức vây lại vây công, thành ra chỉ biết trơ mắt theo dõi biến hóa.

Gia Tường đang cúi bồng ngược mắt nhìn lên, nhãn thần xuất lộ thần quang trí tuệ như triết nhân thánh giả, chiếc tăng bào rộng thùng thình chợt xẹp xuống dính sát vào người,

<sup>1</sup> Tam dịch: Khô như giếng cạn, đầy tựa biển sâu, tam giới lục đạo, chỉ hiện do tâm.

hoa tay đánh ra một chuồng, động tác vừa trôi chảy như hành vân lưu thủy, lại cao thâm huyền bí khác thường.

Đế Tâm sang sảng: “Chính Nhãn Pháp Tàng!”

Song mục Từ Tử Lăng tinh mang đại thịnh, nhìn thẳng vào mục quang sắc bén của Gia Tường không chút e dè. Gã sớm nhận ra một chuồng này tuy nhìn qua không có gì lạ, sự thật đã đạt tới cảnh giới tuyệt hảo thành vụng của võ học, chỉ một động tác mà bao hàm mọi biến hóa, khiến đối phương dù đối phó cách nào cuối cùng cũng phải đón thẳng đỡ thẳng, sự cao thâm trong đó chỉ có thể cảm mà khó giải thích bằng lời!

“Can như khô tỉnh, mẫn tự uông dương.” Một chuồng vụng về như giếng cạn này lại ẩn tàng chân khí Phật gia, thâm sâu mạnh mẽ như biển lớn.

Từ Tử Lăng vẫn đứng tại chỗ, sắc diện an nhiên, tay trái thủ chuồng thế giờ lên, rồi nhanh như cắt chuồng biến thành quyền, quyền xuất hóa chỉ, điểm vào đúng chuồng tâm đối phương.

Luồng Loa Hoàn kinh hùng hậu xuyên qua chuồng tâm xâm nhập vào cơ thể Gia Tường, Từ Tử Lăng lặng ngẫm hoan hỉ.

Nào ngờ kinh mạch Gia Tường đang cạn như giếng khô không đáy bỗng dâng đầy như đại dương, Loa Hoàn kinh lực của Từ Tử Lăng đang tự do tràn sang nháy mắt bị bức ngược trở lại.

Từ Tử Lăng sớm biết đối phương sẽ lại thi triển chiêu này nhưng không ngờ biến hóa lại nhanh đến như vậy. Vui mừng thoáng chốc trở thành kinh hãi, gã lập tức vận chính phản chân khí thu hồi Loa Hoàn kinh, đoạn dẫn ngược lại đổ vào đại dương công lực của đối phương.

“Bùng!”

Giương mặt ánh tuần của Từ Tử Lăng phút chốc trở thành trắng bệch, loạn choạng lui về phía sau.

Gia Tường lập tức sấn tới, bám theo gã như hình với bóng.

oOo

Khẩu Trọng trong lòng đại chấn, biết đây chính là lúc quyết định thắng bại. Một chưởng của Gia Tường đã vận cả công lực trăm năm, Từ Tử Lăng tiếp chiêu mà không bị thương mới là chuyện lạ.

Bất chấp nguy cơ bị tam Tăng vây công, gã nghiêng người xông tới, Tinh Trung Nguyệt hươ lên chém mạnh về phía Gia Tường, đồng thời chụp lấy tay trái Từ Tử Lăng.

Đạo Tín, Trí Tuệ, Đệ Tâm niệm A di đà Phật, đồng thời xuất thủ.

Gia Tường phát nhẹ tay phải, bào tụ phát trúng vào lưỡi đao.

“Rạt!”

Thật bất ngờ cho cả tứ Tăng, một chiêu thiết tụ gặp Tinh Trung Nguyệt lại rơi vào thế hạ phong, bức Gia Tường bay lùi trở lại, thế truy công Từ Tử Lăng không thể tiếp tục được nữa.

Nguyên lai hai bàn tay Khẩu, Từ nắm vào nhau đã biến thành chiếc cầu, nối hai luồng chân khí của hai gã thành một thể, đủ sức ngạnh tiếp một chiêu của Gia Tường.

Trận cuộc vây công đột nhiên phát sinh biến hóa, tuy vậy tam Tăng không hề rối loạn. Đệ Tâm lắc người lao sang thế vào chỗ Gia Tường, Phật trượng dẹt thành bức tường ép thẳng vào Khẩu, Từ.

Song thủ Đạo Tín hợp lại rồi bật ra, hai cổ kinh khí như bài sơn đảo hải công đến sườn trái của Từ Tử Lăng. Trí Tuệ cũng lập tức vung Phật châu, đồng thời chân đạp kỳ bộ, thoát trông dường như nhắm vào Thái Dương bên phải của Khẩu Trọng, song nhìn kỹ lại thấy biến hóa vô thường, có thể tùy thời tấn công bất cứ chỗ nào.

Tứ Tăng vậy là đã ra tay toàn diện!

oOo

Hai cánh tay đang buông lỏng thẳng ra, hai bàn tay kia vẫn nắm chặt, bốn chân chụm lại làm điểm tựa cho hai cơ thể nghiêng chéo ra ngoài, hai gã bắt đầu xoay tròn như con quay.

Công pháp kỳ dị đó tam Tăng lần đầu tiên mới thấy trong đời, lập tức hoang mang không biết nên công kích vào đâu.



Khấu, Từ không bỏ lỡ cơ hội, lập tức tận lực xuất chiêu.

Tĩnh Trung Nguyệt lần lượt chém trúng Thiền trượng của Đế Tâm tôn giả, đoạn bực Đạo Tín phải thu chuồng phòng ngự. Từ Tử Lăng một chuồng công đến Phật châu của Trí Tuệ, khí kinh giao kích vang lên một tiếng "Bùng!"

Đến tận lúc đó, tam Tăng vẫn không biết nên phản ứng thế nào trước công pháp phối hợp có một không hai đó của hai gã, bất đắc dĩ phải lùi lại.

Từ Tử Lăng vận kinh vào hữu thủ, cất tiếng cười dài, đoạn ném Khấu Trọng lên cao như mũi phi tiễn về phía cửa điện, bản thân gã lại nhanh như chớp lao tới trước mặt Gia Tường, hai tay biến thành lớp lớp chuồng ảnh, trực diện công kích.

Đứng gần cửa điện là Đạo Tín và Trí Tuệ, đương nhiên không thể để cho Khấu Trọng dễ dàng thoát đi, lập tức thi triển Phật công ngăn gã lại.

Song thủ Đạo Tín hư hư thực thực, cách không phát chiêu "Niêm Sài Trạch Thái", một trong mười tám thế "Đạt Ma Thủ". Kinh phong tức thời nổi lên ào ào, hai luồng khí kinh mạnh như thác lũ xoay tròn cuộn ngược trở về, Khấu Trọng chỉ cần sơ ý lọt vào bên trong tất sẽ bị kéo quay lại nội điện.

Trí Tuệ hô to: "Đắc tội!"

Chuỗi Phật châu chợt bắn ra ba hạt, hạt sau nhanh hơn hạt trước, xếp thành chữ "phẩm" nhằm vào các yếu huyệt trên hai vai và bối tâm của gã.

Khấu Trọng chỉ còn cách cửa chưa đầy nửa trượng, song thâm tâm gã biết rõ, vượt được nửa trượng nho nhỏ này còn khó hơn cả trăm núi vạn sông, thậm chí có khi mất mạng cũng vô phương thực hiện.

Trong đầu gã lập tức đưa ra quyết định, lập tức vừa chạm đất đã tung người nhảy lên, quấy thêm một lần trên không, hoán khí đổi hướng tránh hai đòn công trong chân tơ kẽ tóc, lao ngược về phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cùng Gia Tường lúc đó đang chìm trong trận cận chiến kịch liệt. Chuồng phong quyền ảnh nghi ngút, hai nhân ảnh như xoắn chặt lấy nhau. Nhìn qua tưởng như hai bên bình thủ, song Khấu Trọng vừa thoáng qua đã thấy phạm vi hoạt động của Từ Tử Lăng cứ co dần lại, trong khi Phật công của Gia Tường như bể cả bao la chảy mãi không hết nước. Cứ đà này tiếp diễn, Từ Tử Lăng tất sẽ đến lúc kiệt lực.

Tình cảnh đó của Từ Tử Lăng có nguyên nhân lớn từ phía Đế Tâm. Tuy không liên thủ với Gia Tường nhưng lão lại vận công đứng một bên như sẵn sàng nhảy vào bất cứ lúc nào. Từ Tử Lăng vì vậy vừa phải phân thần giới bị, trong khi vẫn không thể không toàn lực ứng phó với Gia Tường vốn có nội công hơn gã không biết bao nhiêu tầng thứ. Nếu không phải chân khí Từ Tử Lăng đã đạt cảnh giới tùy tâm sở dục, lại sở hữu thêm công phu Tá lực đại pháp thì gã đã sớm phải xuôi tay chịu trận rồi.

Khấu Trọng nhìn mà chột sôi máu, gần giọng quát lớn một tiếng, vận khí trầm xuống, chân vừa chạm đất lập tức người đao hợp nhất lao đi, Tinh Trung Nguyệt chớp ánh vàng, chém thẳng đến Đế Tâm.

Không qua được Đế Tâm, gã dừng hòng xen được vào trận chiến của Gia Tường và Từ Tử Lăng!

Đạo Tín và Trí Tuệ không đuổi theo Khấu Trọng, chỉ đứng canh chừng tại cửa điện. Hai lão thành danh đã hơn sáu mươi năm, thân phận so với Khấu, Từ cao vời đến không thể so sánh. Nếu không có chuyện thật đặc biệt phát sinh, hai lão cũng sẽ không bao giờ ỷ đồng hiếp ít hay tuy bức đến cùng.

Dù sao khi liên tay trấn giữ cửa điện, hai lão đã tạo ra một bức tường thành khiến Khấu, Từ có lại gần cũng khó thể vượt qua.

Đế Tâm tôn giả dịch một bước nhỏ sang trái, Phật tượng hoành ngang quét qua mũi Tinh Trung Nguyệt. Thân pháp Khấu Trọng chột thay đổi, đao chiêu trong tư thế đã căng ra hết mức không ngờ lại phát sinh biến hóa, khoa một vòng nhỏ tránh qua đầu tượng công đến gốc tượng. Đao pháp như thế, thật đã có thể sánh với Thiên Đao Tổng Khuyết.

Đế Tâm biến sắc, thốt lên một tiếng “Hay lắm!”

Đồng thời thiên tượng đề xuống, thủ tâm phát xuất một luồng kinh khí vừa kéo vừa đẩy thấu tượng truyền ra, chủ ý cho Khấu Trọng mất thăng bằng, trước hết làm gã suy giảm chiến ý rồi mới ra tay chế phục.

Khấu Trọng cũng thầm khen lại “Hay lắm!”, lập tức sử ra một chiêu trong Hồi Mã thương học được từ Lý Nguyên Cát, co người lùi lại, đoạn hoa nhanh Tinh Trung Nguyệt thoát khỏi tượng của Đế Tâm, tiếp đó không dừng mà lui nhanh ra ngoài, Tinh Trung Nguyệt lại phát xuất kỳ chiêu.

Đế Tâm tôn giả đang bất ngờ vì bị Khấu Trọng thoát được, bị đao quang chém trúng Phật tượng.

Nếu chỉ là đấu tay đôi, Để Tâm chỉ cần lách sang là dễ dàng tránh khỏi đao chiêu, song nhiệm vụ của lão lại là cản trở không cho Khấu Trọng tiếp trợ Từ Tử Lăng, tình thế vì vậy chột trở nên bất điều.

Đao quang được thế tức khắc lan rộng, xuất ra một chiêu chưa từng dùng qua mà gã đặt tên là 'Bình Trá'. Nhất thời giữa điện tóe ra ngàn vạn điểm sáng, so với bão tuyết đang cuộn cuộn ngoài trời thật không khác bao nhiêu. Để Tâm rốt cuộc cũng không thể tiếp tục đứng yên tại chỗ, bất đắc dĩ bước lên triển khai trường quyết chiến với Khấu Trọng.

Lão hô lớn một tiếng, bàn tay đang nắm đầu trượng trượt xuống cầm giữa thân trượng, trượng pháp đang dừng mảnh chuyển thành tinh tế, cận chiến với Tinh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng bật cười lớn, đao quang đầy trời biến mất, lặc người chuyển đến góc độ trượng thế không thể với tới, lại một đao chém ra.

Để Tâm không kịp biến chiêu, bất đắc dĩ dạt tay nắm hai đầu trượng, giơ lên đỡ Tinh Trung Nguyệt đang bổ thẳng xuống.

"Keng!"

Đao trượng gặp nhau, Để Tâm hồ khẩu run bắn. Khấu Trọng tức thời mượn thế bay lên, hướng đến khoảng không phía trên Từ Tử Lăng và Gia Tường. Cuối cùng gã đã thành công vượt qua tuyến phòng ngự của Để Tâm tôn giả.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, sự thực gã đã sắp ngã vì kiệt sức rồi.

oOo

Trong khi Khấu Trọng đạt được thế thượng phong trước Để Tâm thì tình cảnh của Từ Tử Lăng lại hoàn toàn trái ngược.

Gia Tường không hổ là người đứng đầu trong tứ Tăng, công lực thâm sâu không thể dò, chiêu chiêu thức thức đều đã đạt đến lưu hỏa thuần thanh, tự nhiên hoàn mỹ không tỳ vết. Nếu không phải lão chỉ muốn cầm chân Từ Tử Lăng, e cái mạng nhỏ của gã đã khó mà giữ được.

"Bùng!"

Gia Tường vừa xuất một chiêu ép Từ Tử Lăng lui lại, đang định ra chiêu tiếp sau thì Tinh Trung Nguyệt đã kịp thời công đến giải nguy.

Đằng sau gã, kinh phong rít lên ào ào. Nguyên lai Đế Tâm tôn giả đang toàn lực xuất trượng chiêu, quyết không để Khấu Trọng đạt được mục đích.

Hai vai của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chạm nhau, lại lập tức phân khai, chia nhau tiếp đón Gia Tường và Đế Tâm.

Với nhãn lực của Đạo Tín và Trí Tuệ mà lúc này cũng hoa mắt, chỉ thấy trong điện bốn nhân ảnh quần riết vào nhau không, thoát tiền Khấu, Từ bị dồn vào một không gian chật hẹp, nhưng bằng một chiến thuật liên kích kín kẽ vô song, hai gã liên tục xuất kỳ chiêu, không gian hoạt động không ngừng mở rộng, ngang nhiên bình thủ với Đế Tâm và Gia Tường.

Ném hương trên Phật đường chỉ còn lại một đoạn ngắn, thời gian sắp hết. Dù thế trận có tiến triển thì Khấu, Từ cũng tuyệt không thể thoát khỏi Gia Tường và Đế Tâm, chưa nói đến chuyện xông ra bên ngoài điện.

“Bịch!”

Hai gã cùng lui, chạm mạnh lưng vào nhau, Từ Tử Lăng hạ giọng nói nhanh: “Vân Soái!”

Luồng chân khí hùng hậu qua bối tâm truyền sang Khấu Trọng, gã lập tức hiểu ý, bèn gầm lên một tiếng, xuất ra chiêu thứ bảy trong Tinh Trung bát pháp “Tốc Chiến.” Tinh Trung Nguyệt cong lại đoạn bắn mạnh về phía trước, tràn đầy khí thế nhất khứ vô hồi, quyết ý sống chết cùng đối thủ.

Đao thế của Khấu Trọng tức khắc uy hiếp Đế Tâm, dù không lâm vào thế yếu nhưng nếu muốn bình thủ, lão tuyệt sẽ không thể nương tay, kết quả cuối cùng chắc chắn chỉ là đồng quy ư tận.

Viễn cảnh đó tuyệt không phải là chủ trương của tứ Tăng, Đế Tâm vì vậy vội thu trượng thoái lui, song vẫn chắn đường ra cửa của Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng không rời mắt khỏi song tự của Gia Tường, chợt cong lưng gồng mạnh, hất Khấu Trọng bay chếch lên đuổi theo Đế Tâm, một đao hàm chứa cả nội kinh của hai gã hết sức chém tới.

Đế Tâm nhận ra điều bất diệu thì đã muộn, hơn nữa đà bay của Khấu Trọng nhanh như chớp trong khi lão lại đang lui, tự nhiên không thể vận toàn lực, không còn cách nào khác đành phải vội tránh sang bên.

Đường tới cửa điện đã mở ra, nhưng trước Khấu Trọng vẫn còn Đạo Tín và Trí Tuệ.



Từ Tử Lăng đã kiệt sức đến mức chút nữa là quy xuống, gắng gượng hướng về phía Gia Tường, xua tay: “Không đánh nữa!”

Gia Tường bình thần gật đầu, bước lại bên cạnh Từ Tử Lăng, cùng dõng theo ra cửa. Vận mệnh cả hai giờ đây nằm hết trên vai Khấu Trọng.

Khấu Trọng vẫn theo đà lảo đảo không lao về cửa điện, Tỉnh Trung Nguyệt xuất ra, đao thân hợp nhất, từ ngoài hai trượng đao khí đã uy hiếp Đạo Tín và Trí Tuệ.

Đáng sợ nhất đối với hai lão là cả hai đều cảm thấy thế đao chậm chạp của Khấu Trọng chẳng khác nào cung đang giương dây, lúc gặp hai lão cũng là lúc căng đến cực điểm. Khi đó cả hai bên đều chỉ có một đường toàn lực ngạnh tiếp, không phải ta tử thì là người vong.

Cũng như Gia Tường và Đế Tâm, Đạo Tín cùng Trí Tuệ đương nhiên không hề có ý cùng Khấu Trọng phân sống chết. Cả hai cùng tung người phóng lên, không tiếp đao chiêu mà đánh từ trên cao xuống, toan ép Khấu Trọng phải hạ thân trên đất. Hai tuyệt đại cao thủ Phật môn liền tay, lại đang ở thế tụ công chờ sẵn, khả năng thành công chắc chắn đủ cả mười phần.

Từ Tử Lăng cùng nhị Tăng còn lại đều bình tĩnh quan sát.

Song chưởng Đạo Tín gác chéo chờ sẵn. Phật châu của Trí Tuệ chòn vòn thủ thế, người có nhãn quan đều nhận ra chỉ cần Khấu Trọng vừa đánh tới là Phật châu sẽ quán lấy Tỉnh Trung Nguyệt.

Dây cung đã căng đến cực điểm.

Khoảng cách đã tới chỗ phải xuất chiêu, đường bay của Khấu Trọng chợt thay đổi. Không hề có một động tác nào báo trước, gã đột nhiên chuyển hướng xông về phía Trí Tuệ.

Một tuyệt thức này đã hoàn toàn tránh khỏi tầm ảnh hưởng của Đạo Tín, giúp Khấu Trọng có thể toàn lực đối phó với Trí Tuệ.

Gia Tường và Đế Tâm đồng thời niệm A di đà Phật, trên mặt hiện rõ thần sắc không thể tin.

Trí Tuệ làm gì không biết đao lực của Khấu Trọng có phổ thêm cả chân khí của Từ Tử Lăng, nếu lão kháng kháng ngạnh tiếp, kết cục ắt sẽ là lưỡng bại câu thương. Cũng như Đế Tâm, lão không hề mong muốn chuyện đó.

Trong tiếng kêu thầm “Ngã Phật từ bi!” Đạo Tín nhanh chóng trầm mình xuống.

Đường đã thông, Khấu Trọng không quên “Đa tạ!” một tiếng, không giảm tốc độ bay qua hai lão tăng, vượt điện môn biến mất trong màn tuyết dày đặc.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>